

کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

جمعه ۳۰ بهمن ۱۳۸۸ - ۱۹ فوریه ۲۰۱۰

اعلامیه

مبارزه همچنان ادامه دارد

سی و یکمین سالگرد انقلاب بهمن در ایران برگزار شد. حکومت اسلامی با برنامه ریزی قبلی و تدارک وسیع و سازمان دادن یک حکومت نظامی وسیع در تهران و شهرهای بزرگ موفق شد تا از تاثیر تظاهرات مردم معترض بر مراسم دولتی جلوگیری کرده و با تبلیغات گسترده و دروغ پراکنی چنان وانمود کند که گویا ۵۰ میلیون نفر در مراسم دولتی شرکت کرده‌اند. این رقم همانقدر واقعی است که ارقام اعلام شده نتیجه انتخابات ۲۲ خرداد و پیروزی احمدی نژاد در آن! اکنون مدتی است که مردم انتظاری جز دروغ پراکنی از این رژیم ندارند و ارقام این چنینی تنها برای دلگرمی نیرویهای «خودی» است که بدنبال هشت ماه مبارزه مردم، سست و متزلزل شده‌اند.

حکومت اسلامی با لشکرکشی به خیابان‌ها، استقرار نیروهای سپاه، بسیج، نیروهای انتظامی و امنیتی و لشکری از قداره بندان و لباس شخصی‌ها، فضای رعب و وحشتی را در سطح شهرها دامن زد و در سایه این فضا سی و یکمین سالگرد انقلاب بهمن را به سبک خود جشن گرفت. جنبش اعتراضی نیز، همچون موارد قبلی، با استفاده از این روز در خیابان‌ها حاضر شد تا ضمن نشان دادن مخالفت خود با حکومت، خواسته‌های آزادیخواهان خود را اعلام کند. اما حکومت نظامی اعلام نشده و استقرار نیروهای نظامی در مناطق حساس شهر باعث تا بخشی از شهروندان معترض عملاً در میان تظاهر کنندگان دولتی حل شده و از هر گونه اعتراضی و امانند. از آن سوی، بخشی دیگر از مردم معترض در گوشه و کنار و بدور از مراسم رسمی، با برپا کردن تظاهرات موضعی و درگیری با نیروهای انتظامی، در تهران و چند شهر بزرگ، عملاً موفقیتی در پژواک صدای آزادیخواهان و حوطلبان مردم، همچون موارد قبلی نداشتند.

تجربه ۲۲ بهمن نشان داد که، ضمن آن که جنبش مردم ادامه داشته و متوقف نشده است، اما نیاز به تغییر و تنوع در تاکتیکهای مبارزاتی خود دارد. استفاده از روزهای رسمی برای برگزاری تظاهرات، تاکتیک

موفقی بوده و هنوز هم می‌توان از آن بهره گرفت، ولی باید توجه داشت که حکومت نیز می‌تواند خود را برای مقابله با تظاهرات مردم آماده کرده و همچون 22 بهمن، آن را محدود کند. امکانات حکومت به مراتب از مردم بیشتر است.

تنها نباید به روزهای رسمی بسنده کرد بلکه باید مبارزه را به محیط کار و مبارزات صنفی - اجتماعی کشاند. کارگران و تهیدستان که امروزه از شدت بیسابقه‌ای از بیکاری رنج می‌برند و بواسطه گرانی روزافزون زیست‌مایه اندک آنها دستخوش سوجدوئی‌ها و ماجراجوئی‌های حکومت اسلامی و شرکای سرمایه‌دار آن قرار گرفته است، هنوز سهم و جای سزاوارشان را در این جنبش نیافته‌اند. مبارزات دستجمعی و اعتصابات آنها یکی از عرصه‌های مهم و موثر مبارزه با حکومت است. نکته دیگر آن که تداوم مبارزه نیاز به اطلاع رسانی دارد. در وضعیت سانسور حاکم بر جامعه، آن دست از افشار و گروه‌هایی که امکان دسترسی به اینترنت ندارند و نمی‌توانند از امکانات تلویزیون‌های ماهواره‌ای خارجی هم استفاده کنند، عملاً راه دیگری برای خبرگیری و خبررسانی جز ابزارها و شیوه‌های سنتی ندارند که طبیعتاً سرعت و دامنه اینها نیز محدود است. گسترش و تقویت مبارزات و جنبش‌های صنفی و اجتماعی در پیوند با جنبش عمومی مردم و تلاقی پیکار برای آزادی و مبارزه برای نان، می‌تواند پتانسیل‌های بزرگ جنبش را به منصف ظهور رساند.

سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران تا کنون بارها بر لزوم ضرورت همکاری، اتحاد عمل و هماهنگی نیروهای آزادیخواه و دمکرات تاکید داشته است. این واقعیت که ویژگی خودانگیزگی و خودگردانی تاکنونی و همچنین تنوع و ترکیب رنگین کمان جنبش اعتراضی از نقاط قوت آنست، نمی‌تواند بر این نقص بزرگ این جنبش که همانا فقدان حد معینی از هماهنگی‌های تاکتیکی و استراتژیک و شکل‌گیری بدیلی مشخص و امید آفرین است، پرده افکند. ایجاد و تقویت نهادها، کانونها و ائتلاف‌های مستقل در عرصه‌های مختلف فعالیت و حیات اجتماعی، همکاری و اتحاد شخصیتها، نیروها و جریان‌ات دموکرات، چپ و ترقیخواه و هماهنگی و همگرایی میان آنها، می‌تواند در راستای تدوین استراتژی مشترک و شکل‌گیری آلترناتیو معتبر برای تحقق اهداف جنبش دموکراتیک مردم مفید و کارساز باشد. جنبش جاری مردم، ضمن استمرار خویش باید بتواند بر این نقیصه فائق آید.

اگر چه 22 بهمن آن گونه که مورد انتظار مردم معترض بود، برگزار نشد، اما مبارزه ادامه دارد. ریشه جنبش اعتراضی مردم در سی و یک

سال جنایت ،سرکوب، نقض حقوق مردم، غارت وچپاول دار و ندارمردم و تعرض به حق حیات آنان از سوی حکومت اسلامی است و نمیتوان این سی و یک سال بیحقوقی و سرکوب مردم ایران را با برگزاری یک مراسم رسمی در زیر سایه تفنگ و دروغ پراکنی از کارنامه خود پاک کرد.

در شرایط حاضر همکاری و اتحاد عمل نیروهای آزادیخواه و دمکرات معتقد به جدائی دین از دولت و مدافع مطالبات جنبشهای اجتماعی در ایران، ضرورتی است تاریخی و انکارناپذیر. لازم است تا اپوزیسیون دمکرات و آزادیخواه که برای استقرار دمکراسی، جدائی دین از حکومت و حفظ استقلال و صلح مبارزه میکنند، تلاشهای خود را برای سامان دادن به یک جبهه سیاسی دمکراتیک و آزادیخواه دو چندان کنند. سازمان ما که از دیرباز همواره بر ضرورت همکاری، اتحاد عمل و هماهنگی نیروهای آزادیخواه و دمکرات تاکید داشته، آماده است تا دست همه این نیروها را برای همکاری تا رسیدن به یک ائتلاف پایدار سیاسی برای استقرار یک جمهوری دمکراتیک و لائیک به جای جمهوری اسلامی در ایران، بفشارد.

کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران
28 بهمن ۱۳۸۸ - 17 فوریه ۲۰۱۰